

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

RC ZAGREB

Ulica Grada Vukovara, 10 000 Zagreb

(adresa nadležne jedinice)

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODJEL PISARNICE - ZAGREB 3

10-08-2017

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE

KLASA
NEK. BR.

Nadležni trgovački sud u Zagrebu

Poslovni broj spisa: **St-2021/2017**

PRIJAVA TRAZBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv: **NATURA AGRO d.o.o. u stečaju**

OIB : 77805504491

Adresa / sjedište : Kolodvorska 21 a, Đurđevac

PODACI O DUŽNIKU:

GRANOLIO d.d. za proizvodnju, trgovinu i usluge

OIB: 59064993527

Adresa / sjedište: Zagreb, Budmanijeva 5

PODACI O TRAZBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

- stjecanje bez osnove, vodi se parnični postupak kod Trgovačkog suda u Varaždinu pod brojem: 9 P.192/2013.

Iznos dospjele tražbine 1.621.744,60 (kn)

Glavnica 805.539,72 (kn)

Kamate 725.150,84 (kn)

Troškovi postupka P.192/2013. 91.053,84 (kn)

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga):

Izvod iz poslovnih knjiga, Obračun kamata, žalba protiv presude P-192/2013

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / NE za iznos _____ (kn)

Naziv ovršne isprave _____

10117 GRANOLIO D.O.O.

Konto: 22000 OBVEZE PREMA DOBAVLJACIMA

Dat.knjiz.	FJ	Dat.dok.	Dat.dosp.	FK	Tem.	SK	KUF	Broj.dok.	Opis.knjiženja	Izvorit.bra.	Duguje	Potražuje	Saldo stavke	Saldo	
0-0-0									DONOS			22.435,20		22.435,20	
6-2-100									DONOS	585.727,97		507.981,17		630.233,97	
0-0-0									DONOS			728,16		500.961,53	
0-0-0									DONOS			1.117.511,97		642.713,20	
0-0-0									DONOS			48.346,27		688.061,47	
0-0-0									DONOS	159.871,84		118.478,45		805.539,92	
25.02.11	0-0-0	25.02.11				70	187	18	Upisala		005.539,92				
									Kontriprijava:084						
Ukupno:											Duguje	005.539,92	Potražuje	805.539,92	Saldo
Sveukupno:											Duguje	005.539,92	Potražuje	805.539,92	Saldo

Natura Agro d.o.o.
u stečaju
DURDEVAC

NATURA AGRO d.o.o. u stečaju
Kolodvorska21/A
ĐURĐEVAC
Tel: Fax:
OIB: 77805504491
IBAN: HR1123600001102209232

2200/2200002
GRANOLIO d.d.

Budmanijeva 5
ZAGREB
OIB: 59064993527

OBRAČUN KAMATA br. 1/2017

Datum: 26.07.2017

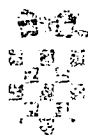
Dospjeće plaćanja: 26.07.2017
Model plaćanja: 02 1

Kamate su obračunate za razdoblje od: 26.01.2011 do 26.07.2017

Red. broj	Broj računa	Datum dospijeća	Glavnica računa	Iznos plaćanja	Razdoblje kreditiranja	Broj dana	Kam. stopa	Koeficijent	Iznos kamata
1.	GLAVNICA	26.01.11	805.539,92		27.01.11-30.06.11	155	17,00	0,0721917800	58.153,36
			805.539,92		01.07.11-31.12.11	184	15,00	0,0756164300	60.912,06
			805.539,92		01.01.12-31.12.12	366	15,00	0,1500000000	120.830,99
			805.539,92		01.01.13-31.12.13	365	15,00	0,1500000000	120.830,99
			805.539,92		01.01.14-31.12.14	365	15,00	0,1500000000	120.830,99
			805.539,92		01.01.15-31.07.15	212	15,00	0,0871232900	70.181,29
			805.539,92		01.08.15-31.12.15	153	14,00	0,0586849300	47.273,05
			805.539,92		01.01.16-30.06.16	182	10,50	0,0522131200	42.059,75
			805.539,92		01.07.16-31.12.16	184	9,88	0,0496699500	40.011,13
			805.539,92		01.01.17-30.06.17	181	9,68	0,0480021900	38.667,68
			805.539,92		01.07.17-26.07.17	26	9,41	0,0067030140	5.399,55
UKUPNO									725.150,84

SVEUKUPNO:	725.150,84
------------	------------

Natura Agro d.o.o.
u stečaju
ĐURĐEVAC

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU
Braće Radića 2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Varaždinu, po sudu tog suda Maji Valušnić, u parničnom predmetu u pravnoj stvari tužitelja NATURA AGRO d.o.o. u stečaju, Đurđevac, Kolodvorska 21/A, OIB: 77805504491, zastupanog po punomoćnici Ireni Pikija, odvjetnici u Varaždinu, Kratka 6/III, protiv tuženika GRANOLIO d.o.o., Zagreb, Budmanijeva 5, OIB: 59064993527, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Buterin & Posavec j.t.d., Zagreb, Draškovićeva 82, radi pobijanja inkongruentne pravne radnje stečajnog dužnika, nakon zaključene glavne i javne rasprave na ročištu 19. svibnja 2015., u prisutnosti punomoćnice tužitelja i punomoćnice tuženika, na ročištu za objavu presude 30. lipnja 2015.,

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

" I Utvrđuje se da je bez učinka prema stečajnoj masi stečajnog dužnika NATURA AGRO d.o.o. u stečaju, Đurđevac, Kolodvorska 21/A, OIB: 77805504491 Ugovor o asignaciji sklopljen dana 25. siječnja 2011. gdje su stranke tužitelj NATURA AGRO d.o.o. u stečaju, Đurđevac, Kolodvorska 21/A, OIB: 77805504491 kao asignant, tuženik GRANOLIO d.o.o., Zagreb, Budmanijeva 5, OIB: 59064993527 kao asignatar i Obiteljsko gospodarstvo Željko Kurkutović kao asignat, kao i radnja plaćanja kojom je mimo sadržaja svog prava tuženik namiren za iznos od 805.539,92 kn.

II Tuženik je obvezan isplatiti tužitelju iznos od 805.539,92 kn na ime glavnice zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 26. siječnja 2011. do 30. lipnja 2011. po stopi od 17 % godišnje, a u slučaju promjene kamatne stope u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za osam postotnih poena, kao i nadoknaditi troškove ovog postupka u iznosu od 91.053,84 kn u roku od petnaest dana."

III Nalaže se tužitelju da nadoknadi tuženiku parnične troškove u iznosu od 80.600,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatom tekućom od 30. lipnja 2015. po stopi od 12,14 % godišnje, a u slučaju promjene stope po stopi koja se određuje sukladno čl. 12 a st. 2. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, u roku od osam dana.

III Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom parničnog troška u iznosu od 5.000,00 kn kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je ovom sudu preporučenom poštom 23. svibnja 2013. podnio tužbu radi pobijanja inkongruentne pravne radnje stečajnog dužnika, na podnošenje koje je dana suglasnost stečajnog suca rješenjem ovog suda poslovni broj St-34/11-600 od 23. svibnja 2011.

Tužitelj u tužbi navodi da su stranke bile u poslovnom odnosu temeljem kojeg je tuženik tužitelju isporučivao robu, da je tijekom poslovne suradnje tužitelj plaćao tuženiku obveze s osnova isporučene robe transakcijski, dok nije zapao u financijske teškoće, a kasnije i blokadu žiro računa, kada je počeo sa obračunskim plaćanjem odnosno sklapanjem ugovora o asignaciji sa tuženikom 25. siječnja 2011. u kojem ugovornom odnosu je stečajni dužnik u položaju asignanta naložio obračunsko plaćanje koje je bilo zabranjeno poslovnom subjektu sukladno tada važećem Zakonu o platnom prometu u zemlji ako je na računu za redovito poslovanje imao nenamirene dospjele obveze.

Nadalje, navodi da je nad tuženikom stečajni postupak pokrenut 24. svibnja 2011. dok je prijedlog za njegovo pokretanje podnesen 24. veljače 2011., da je tuženik bio u neprekidnoj blokadi od 25. studenog 2010., da stečajna masa nije dostatna za namirenje stečajnih vjerovnika budući da priznata potraživanja stečajnih vjerovnika iznose 167.518.891,53 kn, a vrijednost stečajne mase tuženika iznosi 133.745.615,81 kn.

Tužbeni zahtjev temelji na odredbi čl. 129. Stečajnog zakona kojim je propisano da se pravna radnja kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje, koje on nije imao pravo zahtijevati ili nije imao pravo zahtijevati na taj način ili u to vrijeme, može pobijati: ako je poduzeta u posljednjem mjesecu prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka ili nakon toga, ili ako je poduzeta tijekom trećega ili drugoga mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka, a dužnik je u to vrijeme bio nesposoban za plaćanje, ili ako je radnja poduzeta tijekom trećega ili drugoga mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka, a vjerovnik je u vrijeme njena poduzimanja znao da se njome oštećuju stečajni vjerovnici.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbeni zahtjev u cijelosti, navodi da se sukladno čl. 141. st. 1. Stečajnog zakona tužbe na pobijanje podnosi protiv osobe prema kojoj je pobijana radnja poduzeta, zbog čega smatra da je tužitelj tužbom morao obuhvatiti Obiteljsko gospodarstvo Željko Kurkutović, budući da je ono sudjelovalo u pravnom poslu od 25. siječnja 2011. i tužitelj je i prema njemu poduzeo radnju koju u ovom postupku nastoji pobiti.

Tuženik smatra da sadržajno predmetni ugovor o asignaciji ne predstavlja asignaciju već preuzimanje duga iz čl. 96. Zakona o obveznim odnosima, te da ukoliko je tuženik za preuzimanje duga po Obiteljskom gospodarstvu Željko Kurkutović ovom isplatio ili priznao kakvu korist tada je novi dužnik sukladno čl. 141. Stečajnog zakona morao biti tužen u ovom postupku, a ukoliko tuženik nije za preuzimanje duga novom dužniku ništa isplatio da nema uvjeta za pobijanje predmetnog pravnog posla, jer istim stečajna masa nije umanjena niti su na bilo koji način oštećeni njegovi vjerovnici, već je ista izvršena u korist tužitelja i njegovih vjerovnika.

Tuženik ističe da je obračunsko plaćanje bilo sukladno odredbama Zakona o platnom prometu u zemlji zabranjeno tužitelju, a ne tuženiku te da je iz odredbi predmetnog pravnog posla vidljivo da nije došlo do asignacije izvršene za račun tužitelja već do preuzimanja duga kojim je tužitelj oslobođen obveze, koju je preuzelo Obiteljsko gospodarstvo Željko Kurkutović, pa da stoga ne može biti naloženo da u stečajnu masu tužitelja vrati korist stečenu pobožnom pravnom radnjom, budući da istu nije primio za račun tužitelja, već za račun novog dužnika Obiteljskog gospodarstva Željka Kurkutovića, da ispunjenje obveze novog dužnika Obiteljskog gospodarstva Kurkutovića u smislu čl. 98. st.1. Zakona o obveznim odnosima ne predstavlja umanjenje stečajne mase tužitelja kao prijašnjeg dužnika jer novi dužnik preuzetu obvezu ispunjava u svoje ime i za svoj račun.

Tijekom postupka sud je izvršio uvid u rješenje ovog suda poslovni broj St-34/11 (list 4 spisa), asignaciju (list 5 spisa), sporazumno utanačenje (list 6 spisa), rješenje ovog suda poslovni broj St-34-11-36(list 22-25 spisa), izvješća stečajnog upravitelja (list 26-30 spisa), tablice prijavljenih i ispitanih tražbina (list 31-56 spisa), izvještaj stečajnog upravitelja (list 86-98 spisa), nalaz i mišljenje vještakinje Vlatke Bratić (list 114-160 spisa), dopunu nalaza i mišljenja vještakinje Vlatke Bratić (list 172-322 spisa) saslušana je svjedokinja Vera Škrinjar (list 104 spisa) i vještakinja Vlatka Bratić (list 168 spisa).

Osim provedenih dokaza stranke nisu imale drugih dokaznih prijedloga.

Cijeneći navedene dokaze na način propisan čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07 - Odluka USRH, 84/08 - Odluka USRH, 123/08, 57/11 i 25/13 - u daljnjem tekstu ZPP), na temelju svakog pojedinog provedenog dokaza, svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan.

Prema članku 7. stavak 1. ZPP-a stranke su dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, a prema članku 219. ZPP-a svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev i kojima pobija navode i dokaze protivnika. Stranka koja tijekom postupka iznese neku činjenicu dužna je i predložiti izvođenje dokaza kojim bi se ta činjenica mogla dokazati.

Odredbom čl. 221. a ZPP-a propisano je da ako sud na temelju provedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

Odredbom čl. 141. Stečajnog zakona („Narodne novine“ 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13 dalje skraćeno: SZ-a) propisano je da su pravne radnje stečajnog dužnika ovlaštene pobijati stečajni vjerovnici te stečajni upravitelj u ime stečajnog dužnika. Tužba za pobijanje pravnih radnji može se podnijeti u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka, a podnosi se protiv osobe prema kojoj je pobijana radnja poduzeta, a stečajni upravitelj može podnijeti tužbu za pobijanje pravnih radnji samo na temelju odobrenja stečajnog suca.

Uvidom u rješenje ovog suda poslovni broj St-34/11-36 od 24. svibnja 2011. utvrđeno je da je stečajni postupak nad tuženikom otvoren 24. svibnja 2011.

Stoga je utvrđeno da je podnošenjem tužbe po koja je predana preporučenom poštom 23. svibnja 2013. sukladno čl. 141. st. 2. SZ tužitelj pravovremeno podnio predmetnu tužbu.

Uvidom u rješenje ovog suda poslovni broj St-34/11-600 od 23. svibnja 2011. utvrđeno je da je stečajni upravitelj dobio odobrenje stečajnog suda na podnošenje predmetne tužbe.

Uvidom u Asignaciju utvrđeno je da je ista sklopljena između tužitelja kao dužnika (Asignanta), Obiteljskog gospodarstva Željko Kurkutović kao preuzimatelja (asignata) i tuženika kao vjerovnika asignatora, te da je ugovoreno da preuzimatelj duga pristaje na preuzimanje tužiteljeva duga prema tuženiku u ukupnom iznosu od 805.539,92 kn, a da tužitelj prihvaća novog dužnika, koji se obvezuje preuzeti dug podmiriti uplatom ili kompenzacijom.

Uvidom u Sporazumno utanačenje utvrđeno je da je isto sklopljeno između tužitelja i tuženika te da je istim ugovoreno sklapanje ugovora o asignaciji kojim će tužitelj ovlastiti drugu stranu da za njezin račun izvrši podmirenje dugovanog iznosa od 805.539,92 kn, a da će tuženik po potpisu ugovora o asignaciji povući s naplate sredstva osiguranja zadužnice.

Iz iskaza svjedokinje Vere Škrinjar u bitnom proizlazi da su stranke u poslovnom odnosu od 2010., da je jedan račun plaćen tužitelju putem žiro računa a tijekom srpnja je pokrenuta ovrha radi naplate računa tuženika, da je nakon toga dug zatvaran cesijama, da je 25. veljače 2011. proknjižena predmetna asignacija na iznos otprilike 805.000,00 i da je tako zatvoren dug prema tuženiku u cijelosti.

Ovaj sud je u cijelosti prihvatio iskaz saslušane svjedokinje kao istinit jer je isti dan na logičan i životno uvjerljiv način, te nije u proturječnosti sa sadržajem priloženih isprava.

Iz nalaza i mišljenja vještakinje Vlatke Bratić u bitnom proizlazi da je trajna blokada poslovnih računa tužitelja nastupila 26. studenog 2010., da je poslovni odnos među strankama započeo u ožujku 2010., da je tužitelj platio tužitelju preko računa 31. ožujka 2010. iznos od 99.630,00 kn, da je iznos od 255.123,14 kn prisilno naplaćen u razdoblju od 1.-9. srpnja 2010., da je iznos od 300.000,00 kn plaćen cesijama u razdoblju od 12. listopada do 12. studenog 2010. i iznos od 610.080,00 kn međusobnim prijebojem evidentiranim 3. prosinca 2010., da je tuženik 14. prosinca 2010. pokušao naplatiti predmetno potraživanje prisilnim putem, putem zadužnice, međutim zbog nedostatnih sredstava na računu uvršteno je kao 8. u redosljedu naplate.

Nadalje, u nalazu i mišljenju i iskazu vještakinje utvrđeno je da je predmetna asignacija provedena u poslovnim knjigama tužitelja na način da je s jedne strane evidentirano zatvaranje obveze prema tuženiku, a s druge strane za isti iznos je smanjeno potraživanje od Obiteljskog gospodarstva Kurkutović, da tuženik nije prijavio predmetnu tražbinu u stečajnom postupku nad tuženikom te da predmetna asignacija nije zaključena stečajna masa bi bila veća za 805.539,92 kn kao i obveze tuženika, međutim, da zbog nedostatnosti stečajne mase za namirenje stečajnih vjerovnika tuženik ne bi bio namiren u 100 % iznosu tražbine, a prema dosadašnjem tijeku postupka i dostupnim izvješćima stečajnog upravitelja unovćenjem imovine namireni su različiti vjerovnici i vjerovnici I višeg isplatnog reda u visini tražbine od 40 %, pa tuženik da je i prijavio svoju tražbinu ne bi do dana izrade nalaza bio namiren.

Iz dopune i nalaza mišljenja i iskaza vještakinje Vlatke Bratić utvrđeno je da je preuzimatelj duga Obiteljsko gospodarstvo Željko Kurkutović podmiri preuzeti dug međusobnom kompenzacijom u iznosu od 650.572,24 1. kolovoza 2011. i u iznosu od 154.967,68 kn 28. studenog 2011.

Ovaj sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje kao i iskaz vještakinje jer je isti dan stručno i u skladu s pravilima znanosti i vještine, nakon obavljene analize dokumentacije u spisu i dokumentacije parničnih stranaka.

Prema odredbi čl. 127. st. 1. SZ mogu se pobijati pravne radnje stečajnog dužnika poduzete prije otvaranja stečajnog postupka kojima se remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika).

Stoga su opće pretpostavke pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika koje moraju biti ispunjene. a) otvoren je stečajni postupak nad stečajnim dužnikom, b) prije otvaranja stečajnog postupka poduzeta je pravna radnja koja je predmet pobijanja, c) pobijana radnja dovela je do oštećenja ili pogodovanja stečajnih vjerovnika, d) krajnji rezultat pobijanja mora se očitovati u povećanju mogućnosti namirenja svih vjerovnika.

Slijedom navedenoga, između pobijane pravne radnje i umanjene imovine dužnika (iz koje se mogu namiriti vjerovnici) mora postojati uzročna veza, koja postoji ukoliko bi namirenje ukupnosti stečajnih vjerovnika bilo uspješnije da pobijana pravna radnja nije poduzeta. Oštećenje vjerovnika pretpostavlja da je pravnom radnjom, ekonomski gledano, smanjena mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika. Ukoliko se vjerovnici ne bi mogli bolje namiriti i da pobijana pravna radnja nije bila poduzeta, takva radnja, iako se njome doista smanjuje imovina dužnika, ne bi bila pobojna. Teret dokaza da su pobijanom pravnom radnjom oštećeni ili pogodovani vjerovnici snosi pobijatelj.

U konkretnom slučaju nesporno je da je stečaj nad tužiteljem otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu St-34/11-36 od 24. svibnja 2011.

Nesporno je da su tužitelj i tuženik sklopili predmetni ugovor o asignaciji 25. siječnja 2011., dakle prije otvaranja stečajnog postupka.

Međutim, tužitelj tijekom postupka nije dokazao da je pobijana pravna radnja dovela do oštećenja stečajnih vjerovnika ili do pogodovanja stečajnih vjerovnika. Kako bi se utvrdilo je li došlo do oštećenja vjerovnika potrebno je usporediti realni razvoj situacije s hipotetskim, vrlo vjerojatnim, razvojem koji bi se zbio da pravna radnja nije poduzeta. Ako se čak i da pravna radnja nije poduzeta vjerovnici ne bi mogli bolje namiriti ne bi bilo oštećenja vjerovnika.

Naime, u konkretnom slučaju je Obiteljsko gospodarstvo Željko Kurkutović isplatilo tužiteljev dug prema tuženiku na temelju predmetnog ugovora međusobnim kompenzacijama, dok se temeljem istog ugovora smanjilo tužiteljevo potraživanje prema Obiteljskom gospodarstvu Željko Kurkutović za isti iznos. Stoga u slučaju da predmetna asignacija nije provedena tužitelj bi duguovao predmetni iznos tuženiku, a Obiteljsko gospodarstvo Željko Kurkutović bi imao veći dug prema tužitelju za navedeni iznos, a tužitelj nije naveo činjenice niti predložio dokaze na temelju kojih bi se moglo utvrditi da bi Obiteljsko gospodarstvo Željko Kurkutović bilo u mogućnosti isplatiti svoj dug prema tužitelju (čl. 219. st. 1 i 221. a ZPP-a). već dakle iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je nad Obiteljskim gospodarstvom Željko Kurkutović rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-1011/13 od 13. ožujka 2014. otvoren stečajni postupak, a tužitelj je u navedenom stečajnom postupku prijavio svoje potraživanje u iznosu od 2.473.528,80 kn, a iz predmetne prijave (list 143-160 spisa) je vidljivo da se radi o potraživanjima iz 2010. godine dakle prije sklapanja

predmetnog ugovora, iz čega proizlazi da tužitelj ne bi uspio naplatiti svoje potraživanje od Obiteljskog gospodarstva Željko Kurkutović

Slijedom navedenog ovaj sud je mišljenja da se u konkretnom slučaju vjerovnici ne bi mogli bolje namiriti i da pobijana pravna radnja nije bila poduzeta, zbog čega takva radnja, iako se njome doista smanjuje imovina dužnika, nije pobojna.

Obzirom je sud utvrdio da pravna radnja nije dovela do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika sud se nije upuštao u utvrđivanja da li bi se krajnji rezultat pobijanja mogao očitovati u povećanju mogućnosti namirenja vjerovnika, iako je realno za očekivati da bi se krajnji rezultat pobijanja mogao očitovati u povećanju mogućnosti namirenja ukupnosti vjerovnika.

Budući da je sud utvrdio kako pobijana pravna radnja nije dovela do oštećenja, odnosno do pogodovanja vjerovnika to nisu ispunjene opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika iz čl. 127. SZ.

Posebne pretpostavke pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika propisane su, ovisno o razlozima za pobijanje, odredbama čl. 128. do 134. Stečajnog zakona. U konkretnom slučaju podnijeta je tužba temeljena na odredbi čl. 129. st. 1. toč. 1. Stečajnog zakona (inkongruentno namirenje).

Odredbom čl. 129. st. 1. SZ-a, propisano je da se može pobijati pravna radnja kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje, koje on nije imao pravo zahtijevati ili nije imao pravo zahtijevati na taj način ili u to vrijeme (inkongruentno namirenje), ako je poduzeta u posljednjem mjesecu prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ili nakon toga, ako je poduzeta tijekom trećega ili drugoga mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka, a dužnik je u to vrijeme bio nesposoban za plaćanje, ili ako je radnja poduzeta tijekom trećega ili drugoga mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka, a vjerovnik je u vrijeme njena poduzimanja znao da se njome oštećuju stečajni vjerovnici.

Prema odredbi čl. 129. st. 2. SZ smatrat će se da je vjerovnik znao da se radnjom oštećuju vjerovnici ako je znao ili je morao znati za okolnosti na temelju kojih se nužno moralo zaključiti da se njome vjerovnici oštećuju. Za osobu koja je s dužnikom bila bliska u vrijeme poduzimanja radnje pretpostavlja se da je znala za oštećenje stečajnih vjerovnika.

Odredbom čl. 27. Zakona o platnom prometu u zemlji („Narodne novine“ broj: 117/01, 132/06, 91/10 i 133/2009, u daljnjem tekstu ZPPZ) propisano je da poslovni subjekti ne može obavljati obračunsko plaćanje ako na računu za redovno poslovanje ima evidentirane nenamirene dospjele obveze. Prema odredbi čl. 26. toga Zakona obračunskim plaćanjem se smatra način namire novčanih obveza i potraživanja bez uporabe novca, među kojim načinima je i asignacija. Iz odredbe čl. 27. Zakona o platnom prometu u zemlji proizlazi da je zabrana obavljanja obračunskog plaćanja upućena onom poslovnom subjektu koji ima na svom računu evidentirane nenamirene dospjele obveze, dakle u konkretnom slučaju prema tužitelju.

Sukladno odredbi čl. 322. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11- u daljnjem tekstu ZOO) ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, ugovor će ostati na snazi ako u zakonu nije što drugo

predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snositi će odgovarajuće posljedice.

Dakle, u konkretnom slučaju je tužitelj imao zabranu sklapanja ugovora o asignaciji proizašlu iz odredbe čl. 27. Zakona o platnom prometu u zemlji, a ona sukladno odredbi čl. 322. st. 2. ZOO ne utječe na pravovaljanost ugovora, već na tužiteljevu prekršajnu odgovornost sukladno odredbi čl. 47. st. 1. alineja 4. Zakona o platnom prometu u zemlji, zbog čega ovaj sud smatra da predmetni ugovor ne predstavlja pravnu radnju kojom se tuženiku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje, koje on nije imao pravo zahtijevati ili nije imao pravo zahtijevati na taj način ili u to vrijeme.

Ovo stoga jer je tuženikova tražbina bila osnovana i dospjela u vrijeme poduzimanja predmetne pravne radnje, što tužitelj niti ne spori, te tuženik nije imao zabranu vršiti obračunska plaćanja, a iz nalaza i mišljenja vještaka je utvrđeno da je i u prethodnoj poslovnoj suradnji vršeno obračunsko plaćanje među strankama.

Također, tuženik nije stečajni vjerovnik. Uvidom u tablice prijavljenih i ispitanih tražbina (list 31-56 spisa), izvještaj stečajnog upravitelja (list 86-98 spisa), nalaz i mišljenje vještakinje Vlatke Bratić (list 114-160 spisa), sud je utvrdio da tuženik nije stečajni vjerovnik tužitelja.

Budući da se u smislu odredbe čl. 129. st. 1. SZ mogu pobijati samo pravne radnje kojima se stečajnom vjerovniku omogućuje inkongruentno namirenje, to se ne mogu pobijati pravne radnje kojima se trećim osobama koje nisu stečajni vjerovnici omogućuje inkongruentno namirenje.

Kako je sud utvrdio da nisu ispunjene opće ni posebne pretpostavke za pobijanje pravnih radnji dužnika valjalo je tužbeni zahtjev odbiti.

Odluka o trošku utemeljena je na odredbama čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a i na Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, u daljnjem tekstu Tarifa).

Tužiteljev zahtjev za naknadom troška je odbijen u cijelosti jer je tužitelj izgubio spor u cijelosti.

Tuženiku je dosuđen parnični trošak koji se odnosi na zastupanje tužitelja po punomoćniku –odvjetniku i to za sastav odgovora na tužbu u iznos od 10.075,00 kn (Tbr. 8/1 u svezi s Tbr. 42 Tarife), za sastav podneska od 24. travnja 2014., 30. svibnja 2014. i 7. travnja 2015. iznos od po 10.075,00 kn (Tbr. 8/1 u svezi s Tbr. 42 Tarife), za zastupanje na ročištu 11. ožujka 2014., 3. lipnja 2014., 1. listopada 2014. i 19. svibnja 2015. u iznosu od 10.075,00 kn (Tbr. 9/1 u svezi s Tbr. 42 Tarife), što ukupno iznosi 80.600,00 kn.

Tuženiku nije dosuđen trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 5.000,00 kn jer će obveza plaćanja navedene pristojbe za tuženika nastati tek u trenutku i ukoliko presuda bude preinačena i pravomoćno prihvaćen tužbeni zahtjev sukladno čl. 4. st. 1. točka 2. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, (26/03), 125/11, 112/12 i 157/13, u daljnjem tekstu ZSP).

Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Varaždinu, 30. lipnja 2015.

SUDAC:

Maja Valušnić, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštenu službenik

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

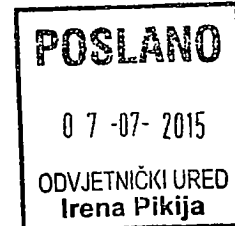
Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu na Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, pisano u četiri primjerka, putem ovog suda i to stranka koja je bila prisutna ili uredno obaviještena ročištu za objavu presude u roku od 8 dana od dana objave presude, a stranka koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude u roku od osam dana od dostave prijepisa odluke.

**ODVJETNIČKI URED
IRENA PIKIJA**

ADRESA Trakošćanska 18, 42000 Varaždin, Hrvatska **TEL** +385 (0)42 210 544 **FAX** +385 (0)42 201 545

TRGOVAČKI SUD
VARAŽDIN za VISOKI
TRGOVAČKI SUD RH

Pravna stvar:

Poslovni broj: P - 192/2013

TUŽITELJ: NATURA AGRO d.o.o. u stečajju, Đurđevac, Kolodvorska 21/A
OIB 77805504491, zastupan po odv Ireni Pikija

TUŽENIK: GRANOLIO d.o.o. Zagreb, Budmanijeva 5, OIB 59064993527,
zastupan po OD Buterin&Posavec

Radi: pobijanja pravnih radnji

ŽALBA protiv Presude i Rješenja

Presudom Trgovačkog suda Varaždin od 30.06.2015. odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim se zahtijeva utvrđenje da je bez učinka prema stečajnoj masi Ugovor o asignaciji sklopljen dana 25.01.2011. kao i radnja plaćanja kojom je mimo sadržaja prava tuženik namiren za iznos od 805.539,92 kn, te kojim se zahtijeva vraćanje navedenog iznosa u stečajnu masu, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom računajući od 26.01.2011. pa do isplate.

Prvostupanjska presuda prema mišljenju tužitelja manjkava je u više razina, pri čemu sadržaj obrazloženja ukazuje osim na površnu ocjenu dokaza, na brojne proturječnosti u obrazloženju, i na elementarno nepoznavanje odredbi i smisla Stečajnog zakona, dok ključne činjenice nisu utvrđene odnosno utvrđenja u pogledu ključnih činjenica su promašena. Stoga tužitelj presudu pobija iz svih razloga propisanih odredbom čl. 353 Zakona o parničnom postupku:

1. Na strani 5 pobijane presude (pasus 7), prvostupanjski sud obrazlaže da „tužitelj tijekom postupka nije dokazao da je pobijana pravna radnja dovela do oštećenja stečajnih vjerovnika ili do pogodovanja stečajnih vjerovnika, te da bi se utvrdilo je li došlo do oštećenja vjerovnika, potrebno je usporediti realni razvoj situacije sa hipotetskim, vrlo vjerojatnim razvojem koji bi se zbio da pravna radnja nije poduzeta“.

Ovdje prvostupanjski sud zaključuje da tužitelj nije dokazao da je pobijanom pravnom radnjom došlo do oštećenja vjerovnika, jer „da predmetna asignacija nije provedena, tužitelj bi dugovao predmetni iznos tuženiku, a treća strana pobojnog pravnog posla, imala bi veći dug prema tužitelju za navedeni iznos, pri čemu tužitelj nije naveo činjenice niti predložio dokaze na temelju kojih bi se moglo utvrditi da bi treća strana bila u mogućnosti isplatiti svoj dug prema tužitelju“.

Zbog navedenog prvostupanjski sud smatra da se vjerovnici ne bi mogli bolje namiriti čak i da sporna asignacija nije sklopljena te da stoga predmetna pravna radnja nije pobojna.

Stoga da se sud nije upuštao u utvrđivanje da li bi se krajnji rezultat pobijanja mogao očitovati u povećanju mogućnosti namirenja vjerovnika, iako je po „priznanju“ prvostupanjskog suda, realno za očekivati da bi se krajnji rezultat pobijanja mogao očitovati u povećanju mogućnosti namirenja ukupnosti vjerovnika.

Ovdje treba reći da u odnosu na konstataciju prvostupanjskog suda da bi „tužitelj dugovao predmetni iznos tuženiku“, ona je pojednostavnjeno točna, no to bi bila obveza koja se ne namiruje direktno, već spada u II isplatni red sukladno odredbama Stečajnog zakona. Jednako tako, pogrešna je konstatacija odnosno utvrđenje prvostupanjskog suda da bi „treća strana pobojnog pravnog posla imala veći dug prema tužitelju za navedeni iznos“, jer je to nemoguće sa sadašnje pozicije utvrditi.

U tom smislu potpuno je promašen stav prvostupanjskog suda da „tužitelj nije dokazao da je pobijana pravna radnja dovela do oštećenja ili do pogodovanja stečajnih vjerovnika, jer da bi se utvrdilo da je došlo do oštećenja vjerovnika potrebno je usporediti realni razvoj situacije sa hipotetskim, vrlo vjerojatnim razvojem koji bi se zbio da pravna radnja nije poduzeta“.

Prije svega, tužitelj smatra da je dokazao, kvalitetnim dokazima i argumentima, oba navedena uvjeta za pobju, iako treba reći da ih Stečajni zakon ne propisuje kumulativno, već konkurirajuće. Isto tako, u pravnoj teoriji smatra se da bi treba uzeti da se općenito radnje pogodovanja u osnovi smatraju radnjama oštećenja (Dika-Eračković-Garašić - Hrastinski Jurčec - Lovrić - Marković - Vukelić: Komentar Stečajnog zakona, Pobijanje pravnih radnji u povodu stečaja, izdanje Narodnih novina..., strana 163).

Nadalje, hipotetske situacije nisu niti mogu biti predmetom dokazivanja hipotetske situacije su nešto što sud može sagledavati u cjelini dokaznog postupka, no one nisu predmet dokazivanja iz jednostavnog razloga što je to nemoguće.

U odnosu na pogodovanje jednom vjerovniku, odnosno tuženiku, prvostupanjski sud zaključuje da je u konkretnom slučaju „tužitelj imao zabranu obračunskog plaćanja proizašlu iz odredbe čl. 27 Zakona o platnom prometu, a ona ne utječe na pravovaljanost ugovora, već na tužiteljevu prekršajnu odgovornost zbog čega prvostupanjski sud smatra da predmetni ugovor ne predstavlja pravnu radnju kojom se tuženiku daje ili omogućava namirenje koje on nije imao pravo zahtijevati ili nije imao pravo zahtijevati na taj način ili u to vrijeme“, a ovo stoga, „jer je tuženikova tražbina bila osnovana i dospjela u vrijeme poduzimanja predmetne pravne radnje, a tuženik nije imao zabranu obračunskog plaćanja, a iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je i u prethodnoj poslovnoj suradnji vršeno obračunsko plaćanje među strankama“.

2. Navedene dvije konstatacije prvostupanjskog suda (u odnosu na utvrđivanje oštećenja ostalih vjerovnika odnosno na pogodovanje tuženika kao vjerovnika) pokazuju da prvostupanjski sud pogrešno tumači i u potpuno krivi kontekst stavlja odredbe Stečajnog zakona koje se odnose na pobojne pravne radnje, da jednako tako pogrešno tumači odredbe Zakona o platnom prometu u zemlji koje se tiču obračunskog plaćanja, te da činjenice koje je utvrdio u toku postupka stavlja u kontekst koji nema puno veze sa ovim predmetom.

Činjenica da je tuženikova tražbina bila osnovana i dospjela u vrijeme poduzimanja sporne pravne radnje, sama po sebi ne znači ništa, jer su i ostali vjerovnici imali osnovane i dospjele tražbine, kako proizlazi iz Nalaza i mišljenja vještaka Vlatke Bratić, a tužitelj ih nije namirio odnosno ti ostali vjerovnici nisu „izabrani“ od ukupnosti, već su svoje tražbine prijavili u stečajni postupak, sukladno odredbama Stečajnog zakona.

Nadalje, pitanje postojanja prava na namirenje u to vrijeme i na taj način nije pitanje opstojnosti i dospelosti pojedine tražbine, već pitanje da li je taj određeni vjerovnik mogao tražiti ispunjenje od dužnika upravo na taj i takav način i u to vrijeme.

U konkretnom slučaju, postojanje prava na namirenje asignacijom prema Obiteljskom gospodarstvu Kurkutović moralo bi biti ugovoreno u osnovnom ugovoru (kupoprodajnom ugovoru ili ugovoru o usluzi), i to u vrijeme prije nego li je nastala sama tražbina. Postojanje prava podrazumijeva da vjerovnik temeljem osnovnog ugovora može postaviti tužbeni zahtjev upravo na takav način ispunjenja, što ovdje nije slučaj.

Osim toga, obračunsko plaćanje nije načelno nedopušteno no u vrijeme stečajne krize jednog od subjekata jest, i Stečajni zakon za to propisuje posebne sankcije (upravo poboj) kao zakonsku posljedicu („kaznu“), jer se u situaciji kad nema dovoljno sredstava za namirenje svih vjerovnika namiruje samo jedan od njih u cijelosti ili samo neki od njih koji su po nekom ključu „izabrani“ od strane budućeg stečajnog dužnika.

3. Nadalje, konstatacija prvostupajskog suda da je „i u prethodnoj poslovnoj suradnji vršeno obračunsko plaćanje“ na strani 7 obrazloženja, ukazuje da prvostupanjski sud nešto što je nedopušteno, opravdava činjenicom da se, pojednostavnjeno rečeno, tako radilo i prije. U tom je dijelu obrazloženja presude po mišljenju tužitelja, ostvaren žalbeni razlog propisan odredbom čl.354/2-11 Zakona o parničnom postupku, odnosno razlozi navedni u presudi su nejasni i proturječni odlučnim činjenicama koje su u toku postupka utvrđene.

Naime, konstatacija da su stranke i u prethodnoj poslovnoj suradnji vršile obračunska plaćanja, proizlazi iz iskaza saslušane svjedokinje Vere Škrinjar te iz nalaza vještakinje Vlatke Bratić (strana 4 obrazloženja). Iz tog nalaza jasno proizlazi da je tužitelj u neprekidnoj blokadi računajući od 26.11.2010. godine, a da su stranke u poslovnom odnosu bile računajući od ožujka iste godine, te da je jedna jedina uplata preko računa izvršena od strane tužitelja bila provedena 31.03.2010., dok su određeni iznosi nakon toga naplaćeni prisilno, ili obračunskim plaćanjem (cesije i prijeboji), dok je ovdje sporni iznos tuženik pokušao naplatiti prisilnim putem dana 14.12.2010. ali je zbog tada već trajne blokade žiro računa, u nedostatku sredstava na računu, završio na 8 mjestu u redoslijedu naplate. Navedene činjenice i okolnosti po mišljenju tužitelja dodatno ukazuju na nedopuštenost predmetne pravne radnje, a također i na proširenje osnova za tužbeni zahtjev (u skladu sa odredbom čl. 131 Stečajnog zakona, u opisanim okolnostima jasno proizlazi da se ovdje podudaraju inkongruencija i namjerno oštećenje), međutim prvostupanjski sud u tome nalazi opravdanje za sklapanje spornog pravnog posla.

4. Još je nevjerovatnije, po mišljenju tužitelja, shvaćanje prvostupajskog suda o pojmu i značaju stečajnog vjerovnika iz odredbe čl. 129 Stečajnog zakona. Naime, prvostupanjski sud također je kao razlog za odbijanje tužbenog zahtjeva, našao da tuženik nije stečajni vjerovnik. Ovo prema shvaćanju prvostupajskog suda proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka Vlatke Bratić, iz tablica prijavljenih i ispitanih tražbina, te iz izvještaja stečajnog upravitelja.

Prvostupanjski sud za ovakove navode nema posebno obrazloženje, no iz izvora na koje se poziva, apsolutno ne proizlazi da tuženik nije stečajni vjerovnik u smislu odredbe čl. 129 Stečajnog zakona. Posebno to ne proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka, niti je utvrđivanje ove činjenice bilo predmetom vještačenja. Tuženik nije svoju tražbinu prijavio u stečaj očigledno iz razloga jer ju je namirio prije otvaranja stečajnog postupka, na, po mišljenju tužitelja, nedopušten način, što i jest razlog ovog postupka. Primjenjujući logiku prvostupajskog suda, mogla bi se pobijati pravna radnja namirenja da je ono bilo djelomično (recimo da se namirio samo za 800.000,00 kn), jer bi tuženik prijavio u stečajni postupak ostatak, odnosno 5.539,92 kn, čime bi po logici suda postao stečajni vjerovnik te bi ujedno prouzročio pobojnost namirenja za 800.000,00 kn ?!. Istovremeno, radnja namirenja većeg iznosa odnosno ukupnog iznosa koji je namiren (a time i većeg oštećenja vjerovnika) ne bi bila pobojna, jer je tuženik u cijelosti namiren, nije ništa prijavio u stečajni postupak i samim time nije stečajni vjerovnik. Prema takvoj logici, bilo bi nemoguće pobijati namirenja u situacijama kad je vjerovnik u cijelosti namiren, već samo kad je namiren djelomično.

I iz ovakovog obrazloženja presude proizlazi da zaključci prvostupanjskog suda nemaju uporišta niti u Stečajnom zakonu, niti u činjeničnim niti logičnim argumentima.

5. Iz navedenog proizlazi da prvostupanjski sud nije pravilno ocijenio dokaze u odnosu na okolnost pogodovanja tuženika kao vjerovnika, jer odredbe tada važećeg Zakona o platnom prometu u zemlji neodgovarajuće primjenjuje na ovu pravnu stvar, koje je predmet poboj inkongruentne pravne radnje. Naime, iz dokaznog postupka nesporno proizlazi da su ispunjeni svi procesni uvjeti za pobijanje inkongruentne pravne radnje (okolnost otvaranja stečajnog postupka, vrijeme neprekidne blokade žiro računa tužitelja, vrijeme sklapanja spornog pravnog posla) te je činjenica da se tužitelj spornom asignacijom namirio u vrijeme odnosno na način na koji to nije imao pravo zahtijevati.

Prvostupanjski sud ovdje pojednostavnjuje pitanje prava na namirenje u „u vrijeme i na način“, te pogrešno zaključuje da je tuženik imao pravo na sporno namirenje zato jer je u to vrijeme nesporno imao tražbinu prema tužitelju. Da tužitelj nije sklopio sporni pravni posao temeljem kojeg je bio namiren, on bi svoju tražbinu, kao i ostali vjerovnici, prijavio u stečaj. No tuženik se isto tako sasvim sigurno ne bi namirio u potpunosti, obzirom na iznos potraživanja vjerovnika te vrijednost stečajne mase, što je pravilno zaključio i prvostupanjski sud.

Postojanje prava na namirenje prvostupanjski sud, kako je u prethodnoj točki ove žalbe pojašnjeno, sagledava na pogrešan način. Pravo na namirenje tužitelj je imao putem žiro računa tužitelja, a koje nije uspio realizirati uslijed blokade žiro računa, a nije imao pravo na namirenje asignacijom, te je stoga takvo njegovo namirenje u skladu sa odredbom čl. 129 Stečajnog zakona mimo sadržaja prava.

No, tuženik je, nakon što je primio jedno jedino redovno plaćanje preko računa, znajući da je tužitelj u financijskim teškoćama, određena namirenja proveo obračunskim plaćanjem, evidentno znajući da drukčije neće moći namiriti svoju tražbinu, dok je najveći potraživani, ovdje utuženi iznos, pokušao naplatiti prisilno, te je po neuspjehu istog, pristupio sklapanju sporne asignacije. Obzirom na iznos blokade u kojoj se našao na 8 mjestu, isto je tako evidentno da su obje strane znale da će spornom asignacijom tuženik biti pogodovan odnosno drugi vjerovnici, oštećeni. Prvostupanjski je sud trebao ovdje razlučiti da se najmanje 7 vjerovnika koji su evidentirani u blokadi žiro računa prije tuženika, oštećuje na opisani način odnosno radnjom takvog privilegiranog namirenja, jer ih stečajni dužnik zaobilazi, te „izabire“ upravo tuženika kojeg namiruje mimo njih, i to u cijelosti. Stoga su zaključci prvostupanjskog suda da činjenica prethodnog namirenja obračunskog plaćanja opravdava nastavak takvog postupanja u vrijeme za koje Stečajni zakon propisuje da ukazuje na inkongruenciju, osim što su nepravilni, na neki način i skandalozni.

Jednako tako, prvostupanjski sud nije ocijenio dokaze (odnosno nije uopće utvrđivao činjenice) u odnosu na utvrđivanje da li su spornim pravnim poslom oštećeni ostali vjerovnici, odnosno bi li vraćanje iznosa u stečajnu masu dovelo do veće mogućnosti namirenja vjerovnika.

Prvostupanjski sud zaključuje da se vjerovnici ne bi mogli bolje namiriti da pobijana pravna radnja nije poduzeta, te stoga nije bilo potrebe utvrđivati da li bi se krajnji rezultat pobijanja očitovao u povećanju stečajne mase. Istovremeno, prvostupanjski sud u istom pasusu obrazloženja (strana 6 Presude) navodi da je realno očekivati da bi se krajnji rezultat pobijanja mogao očitovati u povećanju mogućnosti namirenja ukupnosti vjerovnika.

Iznos od 805.539,92 kn u stečajnoj masi ili izvan nje svakako utječe na namirenje stečajnih vjerovnika, jer su se razlučni vjerovnici te vjerovnici I isplatnog reda namirili za svega 40%, pri čemu su ukupne prijavljene i priznate tražbine I isplatnog reda iznosile 17.647.961,65 kn. II isplatni red, u koji bi spadao i tuženik, nije se uopće namirio.

6. Nadalje, iako tužitelj smatra da su u konkretnom slučaju ispunjena oba kriterija za poboynost prema odredbi čl. 127 Stečajnog zakona, nije potrebno kumulativno ispunjenje uvjeta oštećenja vjerovnika odnosno pogodovanje vjerovnika, kako to pogrešno zaključuje prvostupanjski sud. Spomenuta odredba smatra poboynom radnju koja zadovoljava jedan od navedenih kriterija, bilo oštećenje svih ostalih bilo pogodovanje određenog vjerovnika.

Pogodovanje tuženika očigledno je već iz činjenice da je isti bez uspjeha pokušao naplatu na blokiranom žiro računu tužitelja, gdje je bio na 8 mjestu u redosljedu naplate, a da ga potom tužitelj pored ostalih vjerovnika koji su prije zatražili naplatu na blokiranom računu, izabire i namiruje u cijelosti. Ovu činjenicu međutim prvostupanjski sud uopće nije ocjenjivao u tom kontekstu, već je pojednostavnjeno zaključio da obračunsko plaćanje nije ništeto sukladno odredbi čl. 27 Zakona o platnom prometu u zemlji, koja činjenica nije u nikakvoj izravnoj vezi sa odredbama Stečajnog zakona.

I u ovom dijelu obrazloženja, prvostupanjski sud po mišljenju tužitelja čini apsolutno bitnu povredu procesnih pravila jer takvo obrazloženje ukazuje na nejasnost razloga o ključnim činjenicama odnosno navodi iz ovog dijela obrazloženja proturječni su sami sebi.

Ukoliko se krajnji rezultat pobijanja očituje u povećanju namirenja ukupnosti vjerovnika, to automatiznom znači da su vjerovnici radnjom koja se pobija bili oštećeni. Pri tome, činjenica bi li se tužitelj namirio od treće strane spornog ugovora o asignaciji je nebitna, jer eventualna namirenja stečajnog dužnika u tom kontekstu ne utječu na nedopuštenost pojedinih radnji koje za posljedicu imaju pogodovanje jednog/oštećenje ukupnosti vjerovnika.

Stoga, obveze stečajnog dužnika bile bi veće, kako to proizlazi i iz nalaza vještaka, no namirivale bi se razmjerno i ujednačno, kako to propisuje odredba čl. 2 Stečajnog zakona.

miri da
bi se

7. Naime, stečaj se otvara nad insolventnim ili prezaduženim dužnicima, dakle subjektima koji se nalaze u takvoj imovinskoj i poslovnoj situaciji u kojoj u pravilu nije moguće osigurati potpuno namirenje svih njihovih vjerovnika. Upravo stoga Stečajni zakon propisuje „kaznu“ za slučaj da prije nastanka odnosno za vrijeme trajanja takve situacije, dužnici poduzimaju pravne radnje kojima dovode u pitanje ravnopravno namirenje svojih vjerovnika, umanjujući ili opterećujući svoju imovinu, ili kao što je ovdje slučaj, pogoduju nekima od njih.

Stoga je cilj i smisao odredbi Stečajnog zakona koje se odnose na pobijanje pravnih radnji, otklanjanje štetnih posljedica te vraćanje u stečajnu masu onoga za što je stečajna masa nedopušteno umanjena odnosno da se osigura ujednačeno namirenje vjerovnika. Stoga se pobijaju pravne radnje poduzete prije stečajnog postupka, po načelu pariteta kako osnovnom načelu stečajnog postupka (za razliku od načela prioriteta karakterističnog za ovršni postupak).

8. Iz obrazloženja presude prvostupanjskog suda proizlazi da su ta osnovna pravila u potpunosti zanemarena, te osim što su ključne činjenice pogrešno intepertirane odnosno uopće nisu utvrđene, sud je potpuno pogrešno primijenio materijalno pravo, i to na više razina, što po mišljenju tužitelja presudu čini nezakonitom, nepravilnom, a u pojedinim dijelovima njezinog obrazloženja, potpuno promašenom.

Tužitelj stoga predlaže sudu da je kao takvu ukine i predmet vrati na ponovno postupanje.

.....

Osim Presudu, tužitelj pobija i Rješenje od 17.06.2015. koje je tužitelj primio 29.06.2015., a kojim se nalaže tužitelju da tuženiku isplati iznos od 10.075,00 kn parničnog troška, koje rješenje se sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku ne može posebno pobijati, no može se pobijati u žalbi protiv konačne odluke.

Navedeno rješenje tužitelj pobija jer smatra da je nezakonito, odnosno da nije bilo mjesta njegovu donošenju:

1. Naime, na raspravi od 23. travnja 2015., prvostupanjski sud je donio rješenje kojim se nalaže tužitelju nadoknaditi trošak tog istog ročišta, a na prijedlog tuženika koji je istaknuo da je tužitelj bio dužan dostaviti cjelokupnu dokumentaciju u roku od 30 dana, a dokumentacija da je predana tek na ročištu, zbog čega traži rok za očitovanje iste.

Pripremno ročište bilo je određeno raspravnim rješenjem od 11. ožujka 2014. g, kad je također održano pripremno ročište. Stoga je ročište od 23. travnja 2014. g nastavak prethodnog ročišta odnosno ono bi se održalo bez obzira na dostavu dokumentacije.

odvjetnica attorney at law Irena Pikija **GSM** +385 (0)91 221 0545 **E-MAIL** irena@pikija-office.com
odvjetnički vježbenici law clerks: Ines Mošmondor i Josip Vidolin **GSM** +385 (0)91 543 4884 **E-MAIL** info@pikija-office.com
poslovna tajnica business secretary Emira Šeprek - Bukovac **E-MAIL** office@pikija-office.com
asistent ureda office assistant Jelena Balent

2. Prema odredbama Zakona o parničnom postupku, pripremno ročište služi za utvrđenje o eventualnim smetnjama za daljnji tijek rasprave, odnosno za raspravu o prijedlozima stranaka te činjeničnim navodima kojima stranke obrazlažu svoje prijedloge, te se određuje izvođenje dokaza.

Sami dokazi izvode se na glavnoj raspravi.

Isto tako, pripremno se ročište može odgoditi samo jednom, pa nije bilo podloge za odgodu pripremnog ročišta od 23. travnja 2014., g, a ni potrebe, obzirom se dokumentacija koja je dostavljena odnosi na činjenice i okolnosti detaljno pojašnjene u historijatu tužbe, a koje će tužitelj dokazivati u toku rasprave.

3. Rok od 30 dana koji je tužitelj dobio radi dostave dokumentacije instruktivni je rok, a ročište zakazano za 23. travnja 2014. godine bilo bi svakako održano kao pripremno, osim toga ono je održano i na njemu je određeno saslušanje svjedoka koje se ionako može provesti na glavnoj raspravi a ne na pripremnom ročištu.

Ostaje nejasno koji je cilj odgode pripremnog ročišta koje se ionako sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku nije moglo odgoditi još jednom, i zbog čega je tužitelj sankcioniran obvezom plaćanja troškova ročišta koje je održano i na kojem je usvojen njegov dokazni prijedlog.

4. Stoga tužitelj smatra da nije bilo mjesta primjeni odredbe čl. 156 Zakona o parničnom postupku jer se ne radi o troškovima uzrokovanim krivnjom odnosno slučajem. Radi se o nastavku pripremnog ročišta koje se ionako može odgoditi samo jednom, i na kojem se stranke očitovale o svojim dokaznim prijedlozima za glavnu raspravu.

5. Na koncu, tužitelj smatra da odredbe o pripremnom ročištu imaju za funkciju brže i učinkovitije postupanje, te uvođenje jedne procesne discipline, odnosno svrha je tih odredbi učinkovito i pravično suđenje a ne mogućnost zlouporabe odredbi o načelu krivnje u pitanju naknade troškove.

Stoga se u odnosu na pobijano procesno rješenje predlaže drugostupanjskom sudu da ga preinači, odnosno odbije tuženika za sporni parnični trošak.

Za tužitelja:

I. Pikija

FINA RČ ŽAGREB

ULICA GRADA VUKOVARA 70

ŽAGREB

10 000

AR